

[Kirsten Jacobsen]

lighed, hvis kommunerne bruger pengene i strid med bevillingen, en ankemulighed, som gør det muligt, at man – som på mange andre områder i samfundet – kan indanke urimelige afgørelser?

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Allerførst vil jeg gerne slå fast, at spørgsmålet om betaling for hjemmehjælp allerede i dag kan ankes efter bistandsloven. Det, der ikke kan ankes, er selve tildelingen af hjemmehjælp.

Den dagsorden, der blev stillet som resultat af den ældrepolitiske debat i april 1991, opfordrede bl.a. regeringen til at overveje en ankemulighed for modtagerne af hjemmehjælp m.v.

Jeg har siden overvejet en sådan ankemulighed bl.a. i forbindelse med forberedelsen af lovforslag nr. L 28, som vi jo har til 2. behandling i dag, om betaling for varig hjemmehjælp. Resultatet blev, at jeg har fundet, at ulemperne ved at indføre en ankemulighed overstiger fordelene. Derfor har jeg ikke i lovforslag nr. L 28 stillet forslag om ankeadgang for tildelingen af hjemmehjælp.

Når afgørelsen om tildeling af hjemmehjælp ikke kan ankes i dag, så er det, fordi afgørelserne om omfanget af denne hjælp og dens udførelse forudsætter en individuel vurdering i det konkrete tilfælde, og i den sammenhæng tages der bl.a. også hensyn til kommunens øvrige tilbud til ældre og handicappede.

Men spørgsmålet om klageadgang skal også ses i forhold til decentralisering på ældreområdet, en udvikling, der jo har været stor tilslutning til her i Folketinget. Decentraliseringen indebærer, at beslutningen tages så nær den enkelte borger som muligt, og beslutningen og ansvaret ligger hos den samme myndighed her, altså hos kommunerne.

Efter min opfattelse er den type sager, hvor lokalkendskabet og en indgående viden om ansøgerens forhold er altafgørende, mindre egnede til at blive vurderet af en ankeinstans. Jeg forstår da godt det synspunkt, der har været fremført for en klageadgang på det område. Alligevel mener jeg, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at indføre en klageadgang på området.

Kirsten Jacobsen (FP):

Når ministeren nu synes, at det er rimeligt, at borgerne uden at kunne klage skal finde sig i, at en kommune, fordi man ønsker at bygge et sportspalads eller en vej eller noget andet, finder ud af, at det er rimeligt at nedsætte hjemmehjælpen til de ældre f.eks. fra 4 timer om ugen til 1 time om ugen, eller kommunen finder ud af, at man ikke kan kompensere for sommerferien, så nu skal de gamle ingen hjemmehjælp have i løbet af sommeren eller kun til de allerallermest nødvendige ting, så vil jeg gerne have, at ministeren forklarer mig, hvorfor det er anderledes at indføre en ankeinstans for disse individuelle vurderinger end for alle mulige andre individuelle vurderinger. Skyldes det til syvende og sidst ikke blot en politisk modvilje, at man simpelt hen har den opfattelse, at kommunerne skal kunne skalte og valte med de gamle, sådan som de har lyst til, og det får de altså regeringens opbakning til?

Bente Juncker (CD):

Ministerens svar undrer mig en hel del, dvs. nu undrer det mig ikke så meget, efter at vi havde 2 timers samråd i Socialudvalget, men det var jo et lukket møde, og det kan jeg ikke referere fra.

Men jeg bliver altså nødt til at sige til ministeren: Ministeren siger, at det ikke er hensigtsmæssigt med en klageadgang – og dér er jeg fuldkommen enig med fru Kirsten Jacobsen – men så må jeg spørge ministeren: Har ministeren siddet i sit enrum og besluttet det her, eller er det besluttet i regeringspartierne? Jeg vil minde ministeren om, at samtlige partier i dette Folketing stemte for en dagsorden med det indhold, at det skulle overvejes.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, hvad ministeren har taget sig til i det tidsrum på godt og vel 1 3/4 år, der er gået, for at komme til den beslutning. Er det sådan, at nogle partier har været indkaldt, eller er det sådan, at det bare er ministeren selv, der har besluttet det her?

Det er altså stærkt kritisabelt. Når vi vedtager en dagsorden her i Folketinget med et stort, bredt flertal, så kan en minister altså ikke i enrum – jeg bliver nødt til at sige det direkte – bare beslutte, at nu skal der ikke gøres mere ved det. Og der er gået 1 3/4 år!

Pernille Frahm (SF):